Ա. ՏԱՐԻ — ԹԻՒ 66 ԵՐԵՔՇԱԲԹԻ, 25 ՄԱՅԻՍ 1899 6 ՀՈՒՆԻՍ 1899 (Ն. Տ.)

10 ՓԱՐԱ

ՏԷՐ ԵՒ ՏՆՕՐԷՆ
ՏԻԳՐԱՆ ՃԻՎԷԼԷԿՕՒՃԱՆ

ԽՄԲԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
20, Պաղը Ալի Ճատտեսի, 20
Կ. ՊՈԼԻՍ

ՍՈՒՐՀԱՆԴԱԿ

ՕՐԱԹԵՐԹ
ԱԶԳԱՅԻՆ, ՔԱՂԱՔԱԿԱՆ, ԳՐԱԿԱՆ ԵՒ ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ

10 ՓԱՐԱ

ارمنجه یومی سورهاتاك غزه‌سی
اداره‌خانه‌سی
باب عالی جاده‌سی نومرو ۲۰

Direction du Journal Arménien
SOURHANTAG
20. Avenue de la S. Porte
CONSTANTINOPLE

ԵՏ ՁԻ ՏՐՈՒԻՐ
Խմբագրութեան ուղղուած ո՛և է գրութիւն

ԲԱԺԱՆՈՐԴԱԳՐՈՒԹԻՒՆ
ՊՈԼԻՍՈՅ ՀԱՄԱՐ
12 ամիսը ղրշ. 75
6 » » 40

ԴԱՒԱՌԱՅՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ
Թղթատարէ ծախիւը դէ լրայ
12 ամիսը ղրշ. 100
6 » » 54

ԱՐՏԱՍԱՀՄԱՆԻ ՀԱՄԱՐ
Թղթատարէ ծախիւը դէ լրայ
12 ամիսը ֆր. 22
6 » » 11

ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԵԱՆ ՊԱՅՄԱՆՆԵՐ
Մէկ անգամի համար տողը 5 ղրշ.
Մէկ անգամէ աւելի ծանուցմանց համար մասնաւոր պայմաններ։

ՍՈՒՐՀԱՆԴԱԿ կը հրատարակուի առաւօտները աբչալոյսին

ԳԵՐՄԱՆ ՈՐԲԱՆՈՑՆԵՐ ԻԹՈՒՔՔԻԱ

ԲԱՍԹԷՕՐ ՊՐՕՔՍԻ ՆԱՄԱԿԸ

Անցեալ շաբաթ օրուան թերթին մէջ հրատարակուեցաւ Թուրքիոյ Գերման որբանոցներուն ընդհանուր տեսուչ Բասթէօր Պրօքսի մէկ նամակը։ Այդ գրութիւնը իր ամբողջ թեամբ ժողովարանի մէջ արտասանուելիք քարոզ մըն էր, քան պատասխան մը մեր մեկ քանի հատուածներուն, որոնց մէջ ո՛չ յարանուանութեան ինդիր յուզած էինք և ո՛չ ալ այս կամ այն ծէսին վաւերականութիւնը պնդած։

Մեր ըսածը այս էր. «Պատրիարքարանը փափաք յայտնած է որ գաւառական օտար որբանոցները աշակերտող աղաք իրենց կրօնական պարագականութիւնները կատարեն, Հայ քահանայի այցելութիւնը ընդունին ևն։ Ամերիկեան որբանոցները համակերպեր են այս կարգադրութեան, բայց Գերմանական կարեւորութիւն չեն տար իրենց եղած այս հրաւէրին, և ինքզինքին բացարձակ տէր կը ճանչնան իրենց խնամքին յանձնուած աղուց»։ Մեր այս տողերը ոչ մէկ կողմէ հերքուեցան, այլ ընդհակառակն Ուրֆայի մեր թղթակիցն ալ հաստատուեցաւ. ոչ Բասթէօրը՝ փոխանակ այս կէտին վրայ խօսելու, բոլորովին տարբեր խնդիր մը —բուն իր սրտին դպած կէտը— կը յուզէ որուն հետ մենք գործ չունինք։

Մենք անձամբ չենք ճանչնար Բասթէօր Պրօքսը, բայց կրօն, փողովոյ Աւետեացոց Արքապետը և ամեն անոնք որոնք մօտէն յարաբերութիւն ունեցած են Բասթէօրին և իր վարած որբանոցին հետ, կը հաստատեն թէ կրօնական նախապատմութիւնը այնքան մեծ տեղ մը չեն գրաւեր իր վարած որբանոցին մէջ, այլ ընդհակառակն մանաւանդ չանք կը նուիրուի որ հայ որբերը իրենց եկեղեցւոյն հոգեւոր պարագականութիւնը կատարեն։ Բայց կը հարցնենք. ինք իրեւ ընդհանուր տնօրէն՝ ինչո՞ւ համար միևնոյն լայն ըմբռնումը չի ներշնչեր, Իզմիրի, Ուրֆայի, Խարբերդի և նոյն իսկ քրիստոնեայ աշխարհի կեդրոնին՝ Երուսաղէմի մէջ գտնուող Գերման որբանոցներու վարիչներուն, որոնք ոչ միայն Հայ եկեղեցականը չեն ընդունիր իրենց որբանոցներուն մէջ, այլ հայերէն լեզուի դասախօսութիւնն ալ ջոյներու կը յանձնեն։

Սկիզբէն իվեր չնորհակալութեամբ յիշատակած ենք տրամադրութիւնները այն Գերման բարեսէր անձերու, որոնք զուտ մարդասիրական ղգացումով, կ'ուզեն օժանդակել կարգ մը անտերունչ աղաքներու. բայց միանգամայն պարտք կը զգանք ըսելու որ այս բարեգործութիւնը իր նպատակին հասցնելու միջնորդ եղողներուն մէջ շատ անաղնիւ զգացումներ ունեցողներ ալ կան, որոնք ուղղակի կրօնածառալական նպատակներու համար չահագիտութեան գործիք ըրած են Հայ որբերը, և բոլորովին հեռու են Գերման բարեգործներու բազձանքը իրագործելէ։

Նոյն իսկ Բասթէօր Պրօքս իր նամակին մէջ բաւական ուշագրաւ սխալ մը կ'ընէ։ Բասթէօրը կ'ըսէ. «Մենք եկած ենք դիմադրելէ դերմանացած (չնորհակալութեան արժանի) որպէս զի օգնենք անոք ազաքներուն (չատ վսեմ նպատակ) և անոնց սորվեցնենք Քրիստոսի կրօնքը»։ Հետաքրքիր այս վերջին նախադասութեան մէջ է որ կը սխալի։ Որբերի Բասթէօր։ Եթէ ըսել կ'ուզէք թէ ասոնք Քրիստոսի կրօնքը չեն գիտեր կամ չպիտի գիտնան, սխիկայ սխալ մըն է. իսկ եթէ ըսել կուզէք թէ ընփհանուր Քրիստոնէական բարոյականը պիտի սորվեցնէք, պէտք է բացատրէիք թէ ի՞նչ կերպով և ի՞նչ եղանակով։

Մէտերու և արարողութիւններու հետ խնդիր չունինք. և եթէ եկեղեցիներու մէջ եղած տարբերութիւնները մի միայն ծէսերու վրայ ըլլային, դիւրին էր գանոնք իրարու հետ հաշտեցնել, և ամենքը կ'ըլլային «մի հօտ և մի հովիւ»։ Եւ եթէ երբէք այդ ծիսական տարբերութեան խնդիրը բողոքականութեան համար ճշմարիտ է, նոյնը չէ միւս դիտաւոր կրօնքներու համար, որոնք բուսական հեղուսուր կէտերու վրայ կը դնուին։

Սակայն բոլոր բողոքականները առհասարակ այդպէս չեն նկատեր խնդիրը։ Անցեալ օր մեր Ամասիոյ թղթակիցը գրած էր թէ՝ Մարզուանի Անաթօլիա Քոլէճէն Զատկի արձակուրդին առթիւ Ամասիա եկող տղայք պատմեր են թէ՝ իրենց ուսուցիչները և տեսուչները կը ծաղրեն զիրենք երբ խաչ հանեն ու երկրպագութիւն ընեն. և չմոռնանք որ այդ վարժարանը Անատոլուի մէջ բարձրագոյն համալսարանի համբաւ ունի։ Ուրեմն, սխալին Բասթէօր, կը տեսնէք որ գործը ձեր ըմբռնածին պէս չէ և ուրեք ուրեք կը գտնուին այնպիսիները, որոնք 19րդ դարու վերջը տակաւին չեն քաշուիր բռնաբարել ուրիշներու կրօնական զգացումները, և կրկնել խոշոր սխալը որ գարուս կէսին այնքան ցաւալի թիւրիմացութիւններու և դժբաղդ դէպքերու տեղի տուած է, Ազգին մէջ աղետալի պատակաուսմ մը առաջ բերելով։

Բասթէօրը նամակին մէջ կ'աւելցնէ. «Քիստոս տուրը կեանքին հետեւիլն է ամենէն ուղիղ ճամբան. արդեօք այդ յօդուածագիրը ուրիշ ճամբայ մըն ալ կը ճանչնա՞յ»։ Մենք միանգամ՝ ընդ միշտ կը յայտարարենք որ, ոչ թէ այդ յօդուածագիրը, այլ ամբողջ Հայութիւնը այդ ճամբայ չեն գիտեր։ Բայց Քրիստոսի կեանքին մէջ ցոլացած մարդասիրական լայն ըմբռնումը կ'արատափայլէ արդեօք անոր անունովը գործող կարգ մը հոգեւոր պաշտօնեաներու, և նոյն իսկ յանուն կարեգործութեան հիմնուած հաստատութիւններու մէջ։ Գոհ ենք որ Բասթէօր Պրօքս իր նամակին վերջաբանին մէջ այնքան լաւ կը բացատրէ քրիստոնէութեան նկատմամբ իր ունեցած ըմբռնումը։ Ձիշդ Հայ. եկեղեցւոյ վարդապետութիւնն ալ այդպէս կ'ըմբռնէ։ Բայց ըսելու տարբե՛ր բան է գաւառներու գերման որբանոցներու վարիչներուն ընթացքը, որոնք ոչ միայն չանք չեն ըներ Հայ որբերը իրենց կրօնական աւանդութիւններուն մէջ հաստատ պահելու, այլ, եթէ հնար է, կ'աշխատին բոլորովին ուծացնել զանոնք իրենց մայրենի եկեղեցիէն(1)։

Մենք կը հաւատանք մէկ երկու ամիս առաջ, Փրանքֆորթի մէջ տեղի ունեցած, Թուրքիոյ գերման որբանոցներու նպաստող բարեսէր անձերու ժողովին մէջ եղած յայտարարութեան թէ՝ իրենց նպատակը կրօնածառալական չէ այլ մարդասիրական. կը հաւատանք գերման թերթերու վերջերս այս մասին ըրած հրատարակութեանց. կը հաւատանք նաև Բասթէօր Պրօքսի իսօսքերուն ճշմարտութեան. որովհետև իր վարած որբանոցին մէջ ալ ատոնցմէ մը չգործածած է գործնականապէս ցայց տալ այդ ոգին. բայց բնաւ չենք կրնար հաւատալ թէ բոլոր գերման որբանոցներուն մէջ առ հասարակ այս ըմբռնումը և այս մտածումը կը տիրեն, և թէ անոնք ալ կ'ըմբռնեն քրիստոնէութիւնը այնպէս ինչպէս իրենց վերատեսուչը ի Թուրքիա, կամ որպէս իրենց նպաստող բարերարներն ի Ֆրանքֆորթ։

Մենք պատրաստ ենք հրապարակաւ յետս կոչել այս տողերը, եթէ հակառակ յայտարարութիւն մը ընեն ո՛և է կողմէ. բայց կը վախնանք որ ինչպէս եղաւ մինչեւ այս թուականը (Բասթէօրի նամակն ալ մէջը ըլլալու պայմանաւ) ասկէ վերջն ալ ոչ և է հերքում չերեւի, և կը վախնանք նաև որ երբ ինչպէս կ'ըսէ Բասթէօրը իր նամակին մէջ, «վերջին դատաստանին օրը Աստուած հարցնէ» գաւառներու կարգ մը գերման որբանոցներու վարիչներուն թէ՝ «Ի՞մ խօսքերուս հնազանդեցա՞ք», անոնք ալ և պատասխան գտնեն տալու, որովհետև Աստուծոյ պատասխանները Սուրհանդակի մէջ հերքում մը հրատարակելու չափ պարզ բան մը չէ։

Ա.

ԳՐԱԿԱՆ ԷՋԵՐ

ԲԱՐԵԳՈՒԻՔ ԻՇԽԱՆՈՒՀԻՒՆ ԱԻԱՆԴԻՊՈՒ

(ԳԱՐՄԷՆ ՍԻԼՎԱ[1])

Ժամանակաւ բարեհաճ իշխանուհի մը կար որ կը ցանկար ամրոջել երկրի վրայ իր տեսած բոլոր ցաւերը։ Բայց ո՛րքան չատ բարիք կը գործէր, կարծես այդքան կը չատնային թշուառութիւնները։ Իր միջոցներն անբաւական էին անհամար աղքատները հոգալու։ Իր խօսքերը անզօր՝ թերեւսնելու տառապողներու վշաերը, և իր ձեռքը չէր կրնար դարմանել ամեն տեսակ հիւանդութիւններ։ Կը մտածէր, սակայն, թէ այսպիսի տառապանքով լի աշխարհ մը անհնար է որ հաճելի եղած ըլլայ բարեգութ Աստուծոյ. այնպէս որ եթէ մարդիկ ապրելու եղանակը գիտնային՝ անաւարակոյս երջանիկ կ'ըլլային։ Այս հաւատքին մէջ՝ եկեղեցի գնաց և հոն երկինք բարձրացուց աղօթք մը, որու զօրութիւնն և ունենալիք հետեւանքը այդ վայրկենին չէր կրցած ըմբռնել։

Ըսաւ։ «բարիդ Աստուած, այնպէս ըրէ որ՝ եթէ ճամրան տառապողի մը հանդիպիմ, իմ մէկ նայուածքովս երջանիկ ըլլայ ան, նոյն իսկ եթէ ինձ փոխանցուին իր ցաւերը»։

Փղձկած սրտով եկեղեցիէն ելաւ, ինքնիրեն հարցնելով թէ՝ արդեօք իր աղօթքը լսելի եղա՞ծ էր Աստուծոյ. վասն զի կ'ներեւայ թէ Աստուած երբեմն չի լսեր մեր աղաչանքը երբ իրեն կ'աղօթենք։ Բայց իշխանուհին նոյն օրն իսկ հասկցաւ թէ իր աղօթքը լսուած էր։

Դիմացը ելաւ կառքի մը մէջ տառապած աղայ մը՝ որ երբէք քայլ մ'առնել չէր կրցած. չատոնց զայն կը ճանչնար և նա ալ իր հոգւոյն բոլոր ուժովը կը սիրէր բարեգութ իշխանուհին։ Ինչպէս ուրիշ անգամներ ըրած էր, մօտեցաւ անոր, նիհար ձեռքը իրենին մէջ առաւ և իր հեշտալուծ ձայնով անոր բաւ թէ չուտով պիտի առողջանայ։

Տղուն աչքերը խոշորնալով հետզհետէ կը բացուէին. իսկ իշխանուհին կը զգար թէ նա իր աչքերէն կը խլէր անոնց բոլոր թափը և թէ իրեն անծանօթ սաստիկ յոգնութիւն մը կ'ընկճէր զինքը։ Տղան, յանկարծ, հրճուանքով վեր կ'ելլէ, «կարծեմ պիտի կըրնամ քալել» կ'ըսէ, իրը թէ կ'ներագէր, ոտքի կ'ելլէ իր տառապողի անկողնէն և երբէք անդամալոյծ չեղողի պէս կը սկսի քալել։ Իշխանուհին մեղմիկ ժպիտով մը հետեւեցաւ տղուն ուրախութեան ձիչին, գնաց տուն, անկողին բնկաւ և երկար տեսն անդամալոյծ մնաց։ Սրունքները չլսուած էին, թէպէտ դեղ չէր տուեր, և կ'ըսէր որ՝ երբ ժամը հասնի, Աստուած պիտի բուժէ։ Այսպէս ալ եղաւ։

Անկէ ետք, իշխանուհին պէսպէս հիւանդութիւններու ենթարկուել կանձրն կ'առնէր։ Կոյր, խուլ, համր և ջերմախտաւոր եղաւ. այլ միշտ աւելի գեղեցիկ, աւելի թարմագեղ, աւելի խնդափայլ դուրս կ'ելլէր այս փորձանքներէն։ Երբէք արտասուք չէր յայտներ։ Իշխանուհին թէպէտ մարդու բան չէր ըսած, սակայն չատ չուտ ամենքը իմացեր էին իր հրաշալի դարմանումի զօրութիւնը, և ամէն կողմէ կը թափէին իշխանուհիին վրայ, և գոյն կը չարչրկէին իրենց ցաւերով, առանց մոքերնուն անցընելու թէ՝ ի՛նչպիսի գոհողութիւններ կ'ընէր ան։

Այսքան միայն կ'ըսէին թէ՝ իշխանուհին ամէն տեսակ տարափոխիկ հիւանդութենց կ'ենթարկուի առանց քաշուելու անոնցմէ, մանաւանդ՝ երբ առողջացողները մանուկ են։

Աղքատութեան նկատմամբ ալ միեւնոյն բանն ըրաւ։ Հնարագէտ էր ուրիշներու գործ հայթայթելու մէջ, թէպէտ իրեն համար չատոնց ա՛լ բան մը չէր մնացած։ Իր ամենէն անհրան պէտքն ալ չէր կրնար հոգալ, որովհետեւ այլ եւս միշտ կը պակսէին իրեն միջոցներ։ Իր փափկասիրտ կողակցին իրեն տուած նպաստներովն իսկ Ս. ընդարձակութիւն մը կառուցանել տուաւ, հազիւ կրկնոց մը ունէր։

Իր անունը բիւրեղեայ օրհնուած էր։ Ամէն մարդ կը ցանկար իրեն մօտենալ, իրեն հպիլ, իրմէ նայուածք մը ստանալ. զի իր աչքերուն չորը կը սփոփէր անոնց մէջ նայողները, և անոնք երջանիկ կը սեպէին ինքզինքնին ու չնորհապարտ։ Իշխանուհիին խաղաղասիրութեան չնորհով ամէն մարդ կը պարզուէր։ Բայց անոր համար դժուար էր հանդուրժել երբ մարդիկ չէին դնահատեր զինքը։ Երբ գժտութեան մը վերջ տուած էր, իր յոգնութեան փոխարէն պէտք չէր որ լսէր անհաճոյ դրոյցներ։ Կը մոռնար այդ վայրկենին թէ ասիկայ ալ մէկ մասն էր իր բարեգործական չնորհին, և լսիկ ու միջիկ արցունք կը թափէր։ Բայց չուտով անհետանան այս ամպերը, և իշխանուհին ըմբռնեց թէ՝ ուրիշներու ցաւերը հոգեկան տեսակէտով ալ պէտք էր առանձնել։ Այն օրէն անսպառ համբերութիւն մը ունեցաւ։

Քաղցրիկ ժպիտ մը կար իր բերնին խորը. էր աղբիւրն նայուածք մը՝ ամենան հաճոյել պատրաստ էր ամէն ինչ(*)։

Թ-ԵՐՏ. Վ. Մ.

(*) Մնացեալը ետքը

---

(1).— Փափաքելի է որ բացատրուէր թէ, ի՞նչ բանէ յառաջ եկած է այլ և այլ տեղեր գտնուող գերման որբանոցներու, զիրար հակասող ընթացքը. ինչո՞ւ երուսաղէմի որբանոցը այնքան խիստ է մինչդեռ Բեթլեհեմինը քիչ մը թոյլատու, ուրիշ տեղ մըն ալ տարբեր ուղղութիւն։ Ո՞չ ապաքէն ասոնք մէկ մարմնէ կ'ըստանան իրենց նպաստը և հրահանգը և մէկ հոգի է իրենց վարիչը. եթէ գերմանական ֆէնթիլն այս է, (որուն չենք ուզեր հաւատալ) ցաւալի բան. տարբերութիւն չունին մեր թաղային վարժարաններէն։ Այս հակասական երեւոյթներուն պատճառը հարկաւ չատ լաւ գիտէ կամ ուսումնասիրած է՝ իր վերջին ուղեւորութեան առթիւ, նոյն ինքն Բասթէօր Պրօքս, իրրև ընդհանուր տնօրէն, և չատ գոհ կ'ըլլանք, եթէ հաճի մեզի ալ հասկցնել։ Ս. Ց.

(1) Ինչպէս յայտնի է Ռումանիոյ գըրագէտ Թագուհիին ծածկանունն է Գարմէն Սիլվա։ Ամէն անոնք, որ մօտէն ուսումնասիրած են եղիսաբէթ Թագուհիին կեանքը, անոր գրասիրական, մարդասիրական, ողորմասիրական յատկութիւնները և ղգացումները, աւելի ախորժով կը կարդան իր նորավէպները՝ որոնք չատախ իրական կեանքէ առնուած են։ Թագուհին իր վերջին գրուածներուն մէջ մելամաղձիկ, տխուր չեչտ մը դրած է միշտ, և ասիկա իր միակ աղջկանը Մաձի դեռատի իշխանուհիին վաղահաս մահուամբը կրած ցաւերու ազդեցութիւնն է։

ՀԱՅԿ, 31 Մայիս 1899

ՄԱՆՈՒԿ ՎԱՐԴԱՊԵՏ

Ամսագիր ի ցեղասիրութիւն —

Մեր ազգի ներկայ դրութեան մասին շատ է խօսուել եւ գրուել, բայց ոչ ոք չի ուզում ընդունել, որ մենք ունենք մի ուրիշ մեծ ցաւ, որ ամենից սարսափելին է, եւ որ ամենից առաջ պէտք է բժշկել, եթէ ուզում ենք, որ մեր ազգը ապրի եւ յառաջադիմի։ Այդ ցաւը մեր ազգի ներկայ սերունդի ոգեկան ընկճուածութիւնն է։ Ամենքս էլ տեսնում ենք, որ մեր ազգը ամենայն կողմից ճնշուած է, ամենքս էլ զգում ենք, որ մեր ազգի ներկայ դրութիւնը ծանր է, ամենքս էլ ցաւում ենք նրա համար, բայց ոչ ոք չի ուզում ոտքի կանգնել եւ ասել. «Ես պիտի ազատեմ իմ ազգը»։ Ամենքս էլ ասում ենք. «Ազգը ինքն իրեն պիտի ազատի

ԴՈՒԿՈՎՈՎԻՉ

ԼՈՒՐԵՐ ,,ԱՐԱՐԱՏՅԱՆ''Ի

ԱՐՏԱՏՈՒՐ ԴԱՎԱ՝ ԱՐԱՐԱՏՅԱՆԻ ՄԵՋ ՄԱՀՈՒՆ ՀՈՒՐԱՀԱՐՈՒԹԻՒՆ ՀԱՅՏՆԵԼՈՎ ՀԱՆԳԵՐՁՆԵԼ ՄԱՐ ՁԳՈՂՈՒԹԻՒՆ ԻՐ ՄԱՀՈՒՆ ՀԱՄԱՐ ՀԱՅՏՆՈՒԹԻՒՆ ՏԱԼՈՎ ՀԱՆԳՈՒՑԱԾ ՄԱՐՄՆԻ ՎՐԱ՝ «ԱՐԱՐԱՏՅԱՆԻ» ՀԱՅՏՆԻ ՄԱՀՈՒՆ ՀԱՄԱՐ ՀԱՅՏՆՈՒԹԻՒՆ ՏԱԼՈՎ ՀԱՆԳՈՒՑԱԾ ՄԱՐՄՆԻ ՎՐԱ՝ «ԱՐԱՐԱՏՅԱՆԻ» ՀԱՅՏՆԻ

ՀԱՆԳԵՐՁՆԵԼ ՄԱՐ ՁԳՈՂՈՒԹԻՒՆ ԻՐ

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՎԱԳՈՆ

ՆՇԱՆԱԿ ԳԻՏԱԳԻ

(Զուտ հավելում վաճառական հեղինակ)

ԱԼ.

—Ո՛չ ոք, պատասխանեց ընկերուհին, ոչ ոք ունի ինձ նման ամուսին, որ ինձ այդքան սիրի։

—Ես ալ ունիմ ամուսին, որ ինձ շատ կը սիրէ, բայց ես ալ չեմ ուզեր, որ ուրիշ կին մը ունենայ զայն։

Ցաւագին ժպիտ մը անցաւ Ալիսի դէմքին վրայէն, ու ինքնիրեն ըսաւ։ Ես ալ ունիմ ամուսին, որ զիս կը սիրէ, բայց ես ալ չեմ ուզեր, որ ուրիշ կին մը ունենայ զայն։ Ինչո՞ւ